

K návrhu tichých společníků nařídil rejstříkový soud firmě K., by jim podle čl. 253 obch. zák. předložila k nahlédnutí obchodní knihy a veškeré účetní doklady jakož i korespondenci. Rekurzí s o u d napadené usnesení potvrdil. Ne j v y š š í s o u d zrušil usnesení obou nižších soudů a odkázal navrhovatele na pořad práva.

D ů v o d y :

Jest nesporno, že navrhovatelé utvořili s odpůrkyní dne 21. března 1927 tichou společnost, která byla dne 12. června 1928 zrušena. Navrhovatelé podáním ze dne 17. července 1929 navrhli, by odpůrkyní bylo uloženo, by jim po rozumu čl. 253 obch. zák. předložila k nahlédnutí obchodní knihy a veškeré účetní doklady, jakož i korespondenci za dobu od 21. března 1927 do 12. června 1928, tvrdíce v podstatě, že jim sice odpůrkyně předložila bilanci a po dlouhém zdráhání také dovolila nahlédnouti v obchodní knihy a doklady, že však bilance nebyla úplná a že jim nebyly předloženy určité další doklady a posléze, že majitel firmy Bratří K. a spol. Béla K. svým počínáním znemožnil úplné provedení revise. Odpůrkyně popřela tyto okolnosti tvrdíc, že své povinnosti plně dostála, že Jan F., přibrav si znalce Josefa H-a, ve dnech 18. května, 9., 16. a 30. června 1929 prohlédl knihy a doklady položku za položkou důkladně, že nesrovnalosti v bilanci jsou rázu podřadného a že návrh je chikánou a směřuje jen k prozrazení obchodního tajemství. Nejde tedy o to, zda jest firma Bratří K-ové a spol. zásadně povinna předložiti navrhovatelům obchodní knihy a doklady, poněvadž jsou tu předpoklady čl. 253 obch. zák., nýbrž o to, zda povinnosti této již řádně dostála, čili nic. Rozhodnutí této otázky závisí však na objasnění celé řady sporných skutkových okolností takového rázu, že mohou býti vysvětleny jen řádným průvodním řízením, a měl proto již prvý soud odkázati navrhovatele na pořad práva (§ 2 čís. 7 čís. pat. ze dne 9. srpna 1854, čís. 208 ř. zákona). Netřeba se tudíž zabývati otázkou spornou v nauce i praxi, zda jest uplatňovati kontrolní právo tichého společníka podle čl. 253 obch. zák. cestou nepornou, či zda se tak má státi pořadem práva.

Čís. 9563.

Vyvlastnění (zákon ze dne 18. února 1878, čís. 30 ř. zák.).

Úroky z pohledávek poukázaných na vyvlastňovací náhradu patří jen do dne složení náhrady.

V pořadí pohledávky mimo rámec jistoty nepřislušejí útraty exekuční dražby, jež byla vedena po složení náhrady, aniž náklady exekucí vedených na samu náhradu.

(Rozh. ze dne 24. ledna 1930, R I 13/30.)

Rozvrhuje náhradu složenou Ředitelstvím pro stavbu vodních cest za vyvlastněné pozemky, přikázal soud své stolice knihovní věřitelce v knihovním pořadí jistinu s úroky do dne složení vyvlastňovací náhrady, útraty exekuční kromě útrat vydobytí exekučního zá-

stavního práva jen do výše vložené jistoty za vedlejší závazky. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil. Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody :

Dovolacímu rekursu, jímž si dovolací rekurentka stěžuje na to, že jí byly z rozdělované vyvlastňovací náhrady přikázány úroky z její pohledávky jen do dne 22. května 1924, to jest do složení náhrady na soudě, a že jí kromě útrat sporu a útrat vydobytí exekučního práva zástavního pro její pohledávku na vyvlastněných nemovitostech nebyly z náhrady přikázány další útraty, pokud nedošly krytí v kauční jistotě pro vedlejší závazky při pohledávce zřízené, nelze přiznati oprávnění. Co se týče úroků, byly právem z rozdělované vyvlastňovací náhrady přiznány dovolací rekurentce úroky jen do složení náhrady na soudě. Podle § 34 druhý odstavec zákona ze dne 18. února 1878 čís. 30 ř. zák. platí o uspokojení věcných nároků třetích osob z vyvlastňovací náhrady ustanovení exekučního řádu o rozvrhu nejvyššího dražebního podání. Exekuční řád v § 216 druhý odstavec, přiznává úroky v pořadí pohledávky jen do dne příklepu. Podle ustanovení třetího odstavce § 34 zákona čís. 30 z roku 1878 má poznámka složení vyvlastňovací náhrady účinky poznámky vnucené dražby, to jest příklepu. Z toho jakož i z toho, že podle jiných ještě ustanovení zákona ze dne 18. února 1878, čís. 30 ř. z. (§ 34 první odstavec, § 35 druhý odstavec) má složení náhrady za vyvlastněné pozemky tytéž účinky jako příklep, plyne, že úroky z pohledávek na náhradu poukázaných příslušejí jen do dne složení náhrady. Složení náhrady bylo na vyvlastněných pozemcích poznamenáno dne 22. května 1924 (§ 34 druhý odstavec zákona čís. 30 z roku 1878) a, ježto nejdéle tohoto dne byla již náhrada složena, nepochybily nižší soudy, nanejmé soud rekursní, přikázavše dovolací rekurentce z její pohledávky úroky jen do tohoto dne.

Pokud jde o útraty, to jest o útraty exekuce dražbou, exekuce na vyvlastňovací náhradu a o náklady rozvrhového řízení, právem nebyly tyto útraty, pokud nedošly úhrady v rámci jistoty za vedlejší závazky, dovolací rekurentce přikázány. Řečené útraty nejsou exekučními útratami, jež podle § 216 druhý odstavec ex. ř. požívají stejného pořadí s pohledávkou. Toto pořadí, jak zevrubně bylo vyloženo v rozhodnutí sb. n. s. čís. 4412, na něž se poukazuje, přísluší jen exekučním útratám vzniklým vymáháním pohledávky z prodaných nemovitostí do příklepu. Hledisko toto platí se zřetelem k ustanovení § 34 druhý odstavec zákona ze dne 18. února 1878, čís. 30 ř. z., i co do útrat při rozvrhu vyvlastňovací náhrady. Podle toho v pořadí pohledávky dovolací rekurentky nepatří útraty exekuční dražby, neboť tato exekuce vedena byla po složení náhrady, když již v pozemkové knize bylo složení poznamenáno, a rovněž nepatří náklady exekucí na náhradu. Útraty rozvrhového řízení nepatří k útratám exekučním (srovnej judikát čís. 201, Gl. U. n. ř. 6281, rozhodnutí sb. n. s. čís. 3386, 3702, 4907, 5749 a jiná) a proto ani tyto, ať již jde o útraty přihlášky neb intervence při rozvrhovém roku neb o jiné, právem nebyly přikázány v pořadí pohledávky mimo rámec jistoty za vedlejší závazky.